

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות
---------	-----------	------------

תל אביב	17:31	18:32	19:07
ירושלים	17:29	18:34	19:11
חיפה	17:30	18:31	19:06

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מעלת הצדקה

כשאדם מתפלל לבדו – תפילתו נמדדת בפלס, נשקלת במאזניים. בשמי מעל בודקים את המתפלל ואת תפילתו הדק היטב, בוחנים האם מגיע לו שימלאו את בקשתו אם לאו. בודקים האם התפילה נערכה לאחר ההכנה הראויה, בכוונה המקסימלית, באופן מושלם. אם התפילה לא עומדת בסטנדרטים הגבוהים הדרושים – קשה לה להתקבל בשמים, היא חסרת נשמה...

לא כן כשאדם מתפלל במניין. תפילה בציבור עוברת חלק, מגיעה היישר לכסא הכבוד. אין בוחנים לעומק את כוונותיו של כל אחד ואחד, לא בודקים בדיוק מה עשה ועד כמה התרכז. כשתפילה מגיע מציבור המתפלל יחדיו – כח הציבור מעביר אותה במעבר וי. איי. פי. ישירות לבורא עולם, בלי מחסומי ביקורת שקשה לעמוד בהם!

כמה טוב לעמוד על סודה של תפילה במניין, דווקא בתקופה בה כולנו זקוקים לישועות גדולות. הן זה בדיוק המפתח – להתפלל מעומק הלב, ולפעול שהתפילה תגיע לכסא הכבוד. עד כדי כך הדברים מגיעים, שהרה"ק בעל ה'בית אהרן' מקארלין ז"ל"ע כותב בספרו, כי תפילה בציבור יש לה כח כתפילת צדיק הדור! הרי יהודים כה מתאמצים לבקש מצדיקים שיתפללו עבורם, בעוד תפילתם יכולה להיחשב כתפילת צדיק הדור ממש, אם רק יזכו להתפלל בציבור. תפילתם תפעל אז כתפילת צדיקי הדור!

הבה נעמוד על ההזדמנות יקרת הערך הזו, לפתוח שערי שמים בתפילת הציבור. הרי כולנו זקוקים לישועות, כולנו שואפים שה' ישמע לתפילתנו. הדרך פתוחה ובטוחה: תפילה בציבור, עם הקהל, מעניקה לנו את הזכות והיכולת לפתוח את שערי השמים. אז גם אם זה אורך יותר זמן, גם אם זה דורש מאמץ קטן או גדול, גם אם אנו חשפים שאין לנו סבלנות – הבה נקפיד בכל שלוש התפילות להתפלל במניין, עם הציבור כולו. (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

הודאה מביאה ניסים

אדם שרגיל להודות להשם זוכה שהתפילות שלו מתקבלות ועושים לו ניסים

כל דבר בעולם צריך תפילה, עומד ברומו של עולם! אין דבר יקר מהתפילה, אתה רוצה ישועות? תתרגל להתפלל מקירות הלב ויקויים בך "טרם יקראו ואני אענה". "אל תראי תולעת יעקב מה תולעת אין כחה אלא בפיה" כך ישראל אין כוחם אל בתפילה. התפילה היא בחינה של סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, הגוף פה אבל הנשמה בעת התפילה עולה למעלה.

אדם חולה מתפלל מקירות ליבו, ומוריד דמעות, הוא מתחנן אני רוצה לחזור לחיים. לכן אומרים חז"ל שקודם שיחלה האדם עליו להקדים תפילה לצרה. אנחנו לפני קיץ נורא ואיום, ולאחריו ימים נוראים, כמה צריך להתפלל לפני ה' שיעזרנו לעבור את הקיץ בקדושה וטהרה, להתפלל שלא נכשל בחטא חלילה. הרחוב מלא זובים ואריות. צריכים להתפלל בכל פעם שיוצאים מהבית, אנו עזור לי ה' שלא אפגום בעיניים שלי.

אומרת הגמרא בברכות: כל המתפלל ואחר כך יוצא לדרך הקדוש ברוך הוא עושה לו חפציו שנאמר צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. כשאתה יוצא לדרך, שים את היד על המזוזה ותתפלל בך אותי ואת בני ביתי ביום מבורך ויום מוצלת, שמור עלינו בחוץ מכל צרה וצוקה שלא נצטרך לא לרופאים ולא לטובת בשר ודם. וכשחוזר הביתה מודה לה' ואומר תודה רבה בורא עולם שהצלחת דרכי והיה לי יום טוב, אדם כזה יראה פלאים של ישועות! אדם צריך להודות לה' על כל דבר קטן וגדול, ואז רואה פלאות של ישועות. "טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון" אדם שמודה על הטובה ה' מכפיל לו את הטובה ורואה פלאים פלאים של ישועות. כשאדם לא מודה הוא מתרגל לחשוב שמגיע לו, הוא חושב עשיתי מצוות אני ראוי לזה, ואז חלילה מורידים לו מהזכויות. אבל אם אדם מודה לבורא עולם על הטובות, ולא מסתכל על הזכויות שלו, הוא לא חושב שמגיע לו, אז לא די שלא מורידים לו מהזכויות אלא אף מוסיפים לו נס על גבי נס! כל אדם שנעשה לו נס ומודה על הנס עושים לו עוד נס ולא מורידים לו מהזכויות שלו. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ארבעה דברים קורעים גזר דין של אדם, אחד מהם זו תפילה. וכותב רבינו בחיי בספר כד הקמח וגדול כח התפילה אפי' לשנות הטבע ולהנצל מן הסכנה ולבטל הנגזר. וכן להנצל מן הסכנה ממה שכתוב (תהלים קז) יורדי הים באניות עושי מלאכה במים רבים המה ראו מעשי ה'. ויאמר רוח סערה יעלו שמים ירדו תהומות נפשם ברעה תתמוגג ויצעקו אל ה' בצר להם, וכתוב בתריה, יקם סערה לדממה ויחשו גליהם הרי שהתפלה מגינה על הסכנה.

אומרים הסה"ק, כח התפילה הגדול ביותר, זה כשאדם יודע "אין עוד מלבדו" הוא לבדו הוא שעשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו, ארוך הגבר אשר שם בשר זרועו. מה זה אדם? גוש בשר, אדם שמרגיש שכל מה שקורה איתו 24 שעות ביממה הכל מושגח ממנו יתברך, בהשגחה פרטית, ממילא התפילה שלו בוקעת רקיעים, אף אחד בעולם לא יכול להזיק לי אם הוא ית' לא רוצה, אף אחד לא יכול להטיב לי אם ה' יתברך לא רוצה.

והבאנו דברי החזון איש שאמר לרב טורציין, אדם יכול לעבור את השבעים שנה עם לימוד תורה וקיום מצוות ותפילה – ואין לו שייכות לבורא עולם. הלך הרב טורציין כשהוא מהרהר בדברי הרב הוא החליט לחזור את החזון איש ושאל אותו למה יכוננו דברי הרב? אמר לו דע לך כי אדם יכול שבעים שנה לקיים מצוות תורה ולהתפלל ואין לו שייכות לבו"ע. במה זה נמדד? צריך לראות איך הוא מתפלל אל ה', אם הוא מתפלל כדבר בן אל אב, כשמרגיש שהוא מדבר אל הקב"ה, הוא שייך לקב"ה אבל אם לא אין לו שייכות לבורא עולם. אם הוא מתפלל עם לב מת ח"ו אין לו שייכות לקב"ה. וכמו שהזהיר הנביא "הנני יוסיף להכות את העם הזה הפלא ופלא" למה? "יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבבו רחק ממני!" מתפללים אבל בלי לב!

תרגיש שאתה עומד לפני הקב"ה. שיויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט! אדם צריך לדעת אני עבד של ה', עבד למלכו של עולם ששרפים וחיות הקודש רועדים ממנו. מי שמתרגל להתפלל יש לו גב, אבא גדול בשמים ששומע תפילתו! כרום זולות לבני אדם אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם.

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

ישועה של ר' חיים

בני משפחת החתן הבינו שרב חיים רוצה לעודד, וכדי לגרום להם לחייך הוא מתנסח בדרך צחות כדרכו בקודש. אבל הם שאלו: "מילא שהכלה תגיד 'יקום פורקן', זו הרי תפילה: 'חינא וחיסדא ורחמי וחיי אריכי' וכו', אבל במה מדליקים? מה זה שייך?"

"זה שום דבר, זה רק דלקת [דליקות=דלקות], אל תדאגו, החתונה תהיה בזמן".

לא האמנו למראה עינינו, כאשר יום לפני החתונה נראתה הכלה צועדת ברחובות השכונה כאחד האדם לתפילת יום כיפור קטן בערב ראש חודש. למרות התוצאות האיומות של האם. אה. אי. היא לא נותחה, המתינו להתממשות ה"אבחון" של ר' חיים, עד שהדלקת הוויראלית נעלמה והכלה חזרה להיות כמות שהיתה.

נכון, בחתונתה אמנם היתה מעט חלשה ולא פיזזה כאחת הכלות, אבל השמחה כמובן היתה פי אלף מאשר בחתונה רגילה.

את הסיפור הנפלא הזה סיפר הרה"ג רבי משה ישראלי שליט"א, ויש בו מסר נוקב. ברור שהתרחש כאן דבר מפליא ביותר, אבל כדי שזה יתרחש צריכים להיות ראויים לכך. עינינו ראו באיזו גישה מדהימה של בין אדם לחברו נהגו שתי המשפחות זו בזו, גם בהיותן בתקופת לחץ הכי נוראית בחיים, ומי יודע אם לא זה שעמד להן.

וגם לומדים מסיפור זה שמי שיש לו אמונת חכמים, זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת ורואה ישועה גדולה.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

הדעת תהיה מקובלת עלינו. אם זה אפילו לבטל את השידוך, ובוודאי אם זה רק לדחות את החתונה עד להחלמתה או עד להבהרת המצב לאשורו. במשפט עוצמתי זה הם כבר רכשו לעצמם זכויות כבירות של בין אדם לחברו.

"מה הצעד הבא מבחינתכם?" התעניינו צד החתן, והתשובה היתה: "אנחנו יורדים בדחיפות לבני ברק, למעונו של הגר"ח קניבסקי שליט"א, לשאול מה לעשות".

"לא לדחות את החתונה", היתה הוראתו הנחרצת של ר' חיים. הם כמובן לא הסתירו דבר סיפרו על הגוש השחור שלוחץ על מערכת העצבים, על הכאבים והשיתוק שמתפשט ועל המלצת הרופאים.

אדהכי והכי כבר ניצבו כשבועיים וחצי לפני החתונה, והפעם היה זה תורם של משפחת החתן לפקוד את מעונו של ר' חיים. "מה עושים?" והוא בשלו: "לא לדחות את החתונה".

"אז מה כן לעשות?" הוסיפו ושאלו, "המצב שלה מחרף והיא כבר משותקת בחצי הגוף"

"שתגיד את תפילת יקום פורקן", באה התשובה.

"אבל היא כמעט ולא מסוגלת לדבר, נותנים לה חומרי הרדמה והיא ישנה כמעט עשרים שעות ביממה".

"שתגיד את זה מתי שתתעורר."
"והחתן? גם הוא צריך לעשות משהו?"
"שיגיד את פרק במה מדליקין, שילמד הלכות של דליקות".

סמוך מאוד למקום מגורי, מתגוררת בחורה יתומה עם משפחתה. בשעה טובה התארסה עם בחור מצוין והחתונה נקבעה באמצע הקיץ של שנת תשע"ח.

בוקר אחד, קצת פחות משלושה שבועות לפני החתונה, התעוררה הכלה עם כאבי ראש חזקים. בנוסף היה ניכר על פניה עיוות קל. "זה רק לחץ", הרגיעו אותה, "עוד מעט זה יעבור". שעות הבוקר חלפו, הבעיה לא רק שלא חלפה אלה החריפה. בנוסף החלה לאבד תחושה בחלק מהפנים, והעיוות העמיק עוד יותר. בהתייעצות עם רופא הוחלט להבהיל אותה לחדר מיון. הבדיקות החלו ואיתם ההחמרה במצב. כאבים החלו להופיע גם ביד וגם ברגל, והפנים? חצי משותקות. בדיקה רודפת בדיקה ולא מגלים כלום. מאחר שהרופאים עודכנו על תאריך החתונה המתקרב, הוחלט לעשות לה בדיקת אמ. אה. אי. בדרך כלל לוקח חודשים לקבל תור, אבל הכל נדחה עבור המקרה החדש הזה. סבר פניו של הרופא שדיווח על התוצאות, היה חמוה.

גוש מציק נתקע בגרונו של קרוב המשפחה שיש מולו, אבל הגוש שהרופא דיבר עליו היה הרבה יותר חמור: הבדיקה מצביעה על גוש שחור שלוחץ על המוח וגורם לשיתוק המתפשט. החלטה סופית תתקבל ביד המומחים, אבל כבר בפענוח הראשוני היו סבורים הטכנאים והרופאים שמוטל בפניהם מקרה של ניתוח ראש דחוף. "דבר ראשון לפני כל החלטה נפנה לרב", הודיעה המשפחה לרופאים. "לא נקבל כל החלטה בלעדיו". הם יצאו מחדר הרופאים והתקשרו למחותנים, הורי החתן. בתום שתיים וחצי מילות נימוסין דיווחו על המצב לאשורו. בהגינות מיוחדת הוסיפו, שלפני הכל הם מבהירים: זכות ההחלטה לגבי עתיד הקשר מונח בידכם. כל החלטה שתקבלו בשיקול

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:
03-61-50-203

*ההפצה הינה בטחור סמלי

דברים האסורים משום סכנה - עקירת עץ פרי!

שאלה: יש לי עץ לימונים מאחורי הבית, האם מותר לי לעקור אותו כדי להרחיב את הבית?

כתוב בתורה (דברים כ"ט): "כִּי תִצְוֶה אֶל עֵיר יָמִים רַבִּים" וכו', "לֹא תִשְׁחִית אֶת עֵצָה לְנִדַּח עָלָיו גֶּרְוֶן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכַל וְאֵתוֹ לֹא תִכְרֹת כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה". ואמרו חז"ל, דקל שמוציא קב (כ- 1.296 ק"ג) תמרים, אסור לקצוץ אותו. ובזית רובע הקב (כ- 324 גרם), משום שהוא חשוב. אמר רבי חנינא לא מת שיבחת בני, אלא משום שקיצץ תאנה בלא זמנה.

ועוד אמרו, שאם היה קורות העץ יקרים לבנין יותר משבח פירותיו, מותר מעשה שהיה, שהפועל של שמואל (מגדולי חכמי הגמרא האמוראים) הביא לו לאכול תמרים וטעם בהם טעם יין, אמר לפועל מה זה? ענה לו, שהדקל גדל בין הגפנים. אמר שמואל, עד כדי כך הוא לוקח טעם של יין מהגפנים, מחר תביא לי את השורש של הדקל הזה. (בבא קמא צא:).

ופסקו הראשונים, אין קוצצין אילני מאכל וכו', ואין מונעין מהן אמת המים כדי שייבשו, שנאמר: "לא תשחית את עצה", וכל דרך השחתה לוקה. ולא במצור בלבד, אלא בכל מקום, כל הקוצץ אילן מאכל דרך השחתה לוקה. אבל קוצצין אותו אם היה מזיק אילנות אחרים, או מפני שמזיק בשדה אחרים, או מפני שדמיו יקרים, לא אסרה תורה אלא דרך השחתה.

ויש ראשונים שכתבו שגם אם היה צריך למקומו, נראה שמותה וביארו האחרונים, שאע"פ שאין ראייה לזה מדין אם היה מעולה בדמים, ששם האילן עצמו מעולה בדמים אחר הקציצה, אבל בצריך למקומו, על כל פנים האילן נשחת ונפסד, מכל מקום סוברים אותם ראשונים, שלא אסרה התורה אלא דרך השחתה, וגם כשצריך למקומו לא נקרא דרך השחתה, כיון שעושה לצורך חשוב יותר.

ויש אחרונים שהביאו לזה ראייה ממה שהתירו חז"ל להשחית דבר כדי לחנך את בני ביתו (שבת קה:) כי שחר החינוך מרובה על השחתת הדבר. אלא שיש שכתבו שראיה זו היא רק לשיטה שמהתורה אסור להשחית כל דבר ולא רק עצי פרי, אבל לשיטה שחכמים אסרו להשחית שאר דברים, אפשר שדוקא בשאר דברים כל שיש תועלת, עד כדי כך לא אסרו חכמים, אבל באילנות שהוא מהתורה אפשר שיהיה אסור.

ויש מהאחרונים שכתבו, שאפילו במעולה בדמים או בצריך למקומו שמותר מעיקר הדין לקוץ, מ"מ אסור משום סכנה, והביא ראייה לזה משיבחת בנו של רבי חנינא, שהרי ודאי שתלמיד חכם היה, וחס וחלילה לומר שעבר על לאו דאורייתא, ומה שאמרנו אם היה מעולה בדמים מותר, היינו שאין בזה משום בל תשחית, אבל לעולם יש בזה סכנה. ודחו אותו רוב האחרונים, שהיה לחכמי הגמרא ולראשונים במקרים שהתירו להזהיר שמכל מקום אסור משום סכנה. ושיבחת קצץ ונפסד, בגלל שחשב שכבר העץ לא נותן די צורכו וכבר יש הפסד להחזיק אותו, ובאמת שעדיין לא הגיע זמנה לקוץ, ונסתכן ומת אולם בצוואת רבי יהודה החסיד (אות נג) כתב, אילן העושה פירות אין לקצוץ אותו. וכתבו האחרונים, שיש לצדד שכונתו לומר שגם באופן שמותר מן הדין לא יקוץ, כשם שרוב צוואותיו הם דברים המותרים מן הדין, ועל קצתם אין העולם חוששין כלל, ולכן שההיתר יהיה מרווח (לא להיכנס לחשש סכנה), נראה שיקוץ אותו ע"י גוי.

ויש מאחרונים שכתבו, שכשהוא צריך למקומו וכיוצא בזה כל שאפשר לעקור עם שרשיו ולנטעו במקום אחר, אסור לקוצצו ולהשחיתו. ודחו האחרונים, שהואיל ומדברי כמה ראשונים וגדולי האחרונים מוכח שבצריך למקומו מותר לקצוץ לגמרי, אין צורך להחמיר ליטוע במקום אחר.

והכתבו האחרונים שמה שהתירו הראשונים לצורך מקום, הכונה, שרוצה לבנות שם, או לתקן לו במקומו דבר הנצרך לו, מה שאין כן להרחיב חצירו, ולצורך טיול, ותוספת אור יותר מהנצרך, או לנוי וליופי.

להלכה: אסור מן התורה לקצוץ ולהשחית אילן מאכל שנושא פירות, וגם סכנה יש בדבר. ומכל מקום עקירת עצי פרי הסמוכים לדירת מגורים לצורך הרחבת הדירה שהיא דחוקה לבני המשפחה המתגוררים בה, מותר ואין בזה שום חשש סכנה כלל, אך מהיות טוב נכון לשכור גוי לעקירת האילנות. ומכל מקום לא הותר לעקור האילנות לצורך רווח בעלמא, או לנוי וליופי הדירה, ואפילו על ידי גוי. (ביע אומר ח"ה יו"ד סי' יב. יחזה דעת ח"ו סי' קלו)

אימוץ אישי הרב אהרן פרידמן

חינוך להתחשבות מגיל צעיר

תקופת האירוסין והנישואין מהווה עת מבחן האם הצליחו ההורים במשימה זו. תקופה זו מאופיינת בכך שההורים מוציאים את מיטב כספם להלביש את החתן או הכלה מכף רגל ועד ראש במיטב המלבושים, ולא חוסכים כל מאמץ כדי להכין לזוג הצעיר בית למגורים וכל הכלול בו. למרבה הכאב והצער, דווקא אז עשויים החיכוכים בין ההורים לבין הילדים לשבור שיאים. מבחינת הילדים, מאחר והחתונה היא פיסגת חייהם ואירוע שבעזרת ה' לא יחזור על עצמו, הם רוצים שזה יהיה בשיא הפאר וההדר. החתן יחשוק בשטריימל היוקרתי ביותר, הכלה - בשמלה מפוארת וכל האביזרים יבררו על התזמורת הכי-הכי בכדי שהחברים יתפעלו, וכן הלאה. הציפייה של הילדים לקבל כמה שיותר, עומד כמובן בסתירה גמורה לציפיית ההורים שהילדים יתחשבו בכך שהם 'נקרעים', נתבעים ונותנים, ומן הראוי שלא להכביד עליהם יותר בגלל הרצון לבלוט ולהתפאר.

במקרים שהדברים מגיעים לידי כך, הרי שכבר מאוחר מדי. החינוך להתחשבות מצד הילדים לא אמור להתחיל בתקופת הנישואין, וכמו שאומרים: "כשאתה נזקק להלוואה דחופה בחצות לילה, מאוחר מדי להתחיל ליצור חברים". אין אפשרות לחנך להתחשבות ולסדרי עדיפויות בריאים, שלושים יום קודם הנישואין. זו משימה הדורשת השקעה מרובה מגיל צעיר.

בהקשר זה, מן הראוי להביא רעיון נפלא מהספר 'יש נוחלין' בניך כשתילי זיתים סביב לשלחנך. הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'... וראה בנים לבניך שלום על ישראל". הנה איתא שזית אינו מוצא שמנו כי אם על ידי כתישה, וכן בחינוך הילדים: "חושך שבטו שונא בנו, ואוהבו שיחרו מוסר". אבל אם תלך בדרך זו, הרי יישאר טינה בלב אצל הילד על שאביו ייסר אותו, אבל כשהוא יתחיל לחנך את ילדיו, הוא יראה ויבין את האמת שזו הדרך לחנכם.

וזהו "בניך כשתילי זיתים" - שכדי לחנכם, עליך לכתוש אותם כמו זית זה שמוציא שמנו על ידי כתישה, "הנה כי כן יבורך גבר", כי לצורך כך, צריך להיות 'גבר', אדם נוקשה שלא ייבהל מטענת הילדים. ואם תאמר שאמנם יתחנכו טוב, אבל בכל זאת ישנאו אותך על כך, על זה עונה הפסוק: "וראה בנים לבניך" - כשיבוא היום שיהיה להם ילדים משל עצמם, אז יהיה "שלום על ישראל", כי יסלחו לך, בהבינם כי מה שעשית היה לצורך.

גם במה שנוגע להוצאות למען הילדים, במיוחד הוצאות נישואין, זה מה שיקרה. כאשר הילדים יתחננו ויתחילו לקנות דברים על חשבונם, הם יבינו יותר את ההורים. קורה גם והם באים לבקש סליחה מההורים על המריבות שניהלו לפני נישואיהם, אחר שקלטו כמה זה לא פשוט להיכנס לחובות כדי לקנות את 'הכי טוב' והכי 'יפה'.

לסיכום:

אין חולק על כך שילדים חייבים לכבד את הוריהם, ואין צורך להרחיב בחומר האיסור לזלזל בהם ולגרום להם עוגמת נפש. זאת, גם מצד ההלכה וגם מצד דרך ארץ. מצד שני, ההלכה אינה מעניקה תוקף אוטומטי של 'כיבוד אב' לכל דרישה של ההורים, ולכן אין טעם להשתמש בחובת כיבוד אב בכל עת מצוא, ובמיוחד בדברים שאינם נוגעים ישירות לכיבוד ההורה ואינם בגדר החיוב. טוב יעשו אם יימנעו מעימותים על רקע זה ולא יתערבו ולא יביעו דעה שהיא בגדר "דבר שאינו נשמע", במיוחד לאחר שהילד החל לבנות את ביתו שלו.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

חידוש הריגוש - המתנה המושלמת שאפשר להעניק

אז מה עושים? -מתבוננים, מה המילים הכי פוגעות שהוא/היא מטיחים כלפיי? מה שהכי צורב לי בלב - שם חבוי פצע ילדות שצועק לריפוי. צעד ראשון - עלינו להיות פתוחים וכנים אחד כלפי השנייה ולהודיע לה שתוכן המילים הספציפיות הללו מאוד מעליבות אותי. הצעד הבא יהיה להגיד את ההפך - במחמאה, ומומלץ להשתיל לעמית כמה שיותר בראש (חשוב שתהיה הערכה לכל מילה משני הצדדים).

השלב הבא הוא להיזכר, מה בן הזוג היה עושה לי בעבר שמאוד ריגש / קירב אותי אליו וכו' שהיום הוא כבר לא עושה אותו (או לא עושה מספיק), ומה הכי הייתי רוצה שהוא יעשה / יגיד לי. כל אחד יכתוב לעצמו על דף ויגיש לשני. הלה, בתורת 'מתנה' יבחר מתי להעניק לו את מבוקשו (חשוב לא לצפות ולשפוט במידה והוא בחר לא לקיים - רק לנסות להבין, אחרת יצא שכרנו בהפסדנו).

תרגיל נוסף שעוזר להציף מחדש את הרגש: להיזכר באירועים מרגשים ומהנים שלנו יחד (או טובות הנאה), לכתוב במחברת ולהתבונן ממש באירוע - מומלץ להיכנס אליו ממש בפרטי פרטים. מי שיתמיד בזה יראה פלאות, באחריות!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרר באתר ישיבת אור דוד

מי לא היה רוצה לרענן את הקשר ולהתאהב מחדש? כולנו באנו מאהבה - מאור אין סוף ב"ה לתוך עטיפה בטנית של אמה. אחר כך יצאנו משם להיות נפרדים קצת יותר אך עדיין בזרועותיה, עד שעם הזמן גם זה חלף - ככל שהתבגרנו והפכנו לעצמאיים.

פתאום האביר שלנו מצא 'את' שאהבה נפשו' ובטוח שהם מכירים כבר - אולי בזמן ובגלגול אחר אולי במציאות אחרת. והיא הפרינססה שבטוחה שהפעם היא תהיה מאושרת.. התחושה שמאבדים את תחושת הזמן ומרגישים שאי אפשר לחיות אחד ללא השני - הסיבה לכך בד"כ היא בגלל שהוא/היא מקטלג/ת אותנו/ה במח כ'הורה'. האדם שואף תמיד לחזור לאותו מקום (/בית) חם ואוהב שממנו בא - לחוש את הבטחון וההגנה שהייתה לו. הוא מצפה לקבל את זה מבן הזוג שזה עתה הכיר, אך כשהציפיה לא מתממשת - נוצר תסכול וריחוק תת הכרתי.

מחקרים בתחום הפרמקולוגיה מראים שהאדם המאוהב, מפריש כימיקלים השווים לאדם הנוטל סם. סם הוא מלשון סימוי - עיוורון, האדם המאוהב מבצע השמטות של התכונות הרעות ורואה בבן זוגו העתידי רק את הטוב ע"פ רוב, ולכן הוא מתחתן איתה. לאחר תקופה שקצת מתרגלים ומתחילים עם הביקורות וההטחות אחד כלפי השני, הדבר יוצר את הריחוק הנזכר. המטרה שלנו היום היא להתחיל מחדש

תיקון הנפטרים

הידוע שכתב רבי יהודה פתיה

עושה נחת רוח גדול לנפטר

ומצילו מן הדין.

בכה התיקון לתקן את נשמת הנפטר,

להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

וחשוב מאד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו
וזה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שמות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12